

THÁNG TƯ ĐEN

Tháng Tư đen trời Sài Gòn nghiêng gió
Cờ hạ xuống mắt người lính hư vô
Anh gấp lại tấm quân trang phai cũ
Nghe quê mình như tiếng thở dài khô

Em bé con ra bến sông lặng gió
Nhà sau lưng bỗng hóa khói trong mơ
Người chen chúc trên những con thuyền nhỏ
Mắt quay về mà chân bước xa bờ

Ngày mất nước trên môi mẫn như máu
Biển gọi tên bao phận số dở dang
Triệu bước chân bỏ quê nhà toi tả
Trôi lênh đênh giữa mặt nước mênh mang

Ngày mất nước tiếng khóc khan nơi ngực
Năm đất chôn trong ký ức vỡ tan
Năm một năm vẫn còn đau như trước
Tháng Tư này tim vẫn rịn vết thương

Đêm giữa biển sóng vùi chôn lời nguyện
Xác ai kia không kịp nói câu chào
Tiếng con trẻ khô dần trong lòng ngực
Mắt mẹ già rách hết mấy tầng hao

Bóng hải tặc che vầng trăng rạn vỡ
Một tiếng kêu tan xuống đáy âm u
Những thân xác trôi dài theo con nước
Tên không còn chỉ còn lại hư từ

Anh đi vào trại giam sau bờ núi
Mấy mươi năm đời chôn giữa rừng sâu
Tóc xanh cũ hoá muối trên vành trán
Đếm bạn tù rơi rụng tựa lá ngâu

Em lớn lên giữa hàng rào kẽm gi
Ở trại kia mang hai chữ ty nạn
Ngủ trong tiếng giày lính gác qua sân

Thương giấc mơ co ro giữa bao hàng rào

Rồi một sáng Má dất con qua biển
Đến xứ người tập nói tiếng lạ hoang
Chén cơm mới sao nghe mùi nhưng nhớ
Bước chân đi mà hồn vẫn lang thang

Ngày mất nước ôm theo trong hành lý
Một quê hương xếp nhỏ ở trong tim
Đời lưu vong như con thuyền còn nhớ
Bến ban đầu không thể nào về tìm

Ngày mất nước mắt nhìn con mà hỏi
Quê của mình ở phía cuối chân mây?
Năm một năm vẫn còn nghe tiếng gọi
Tháng Tư ơi bao giờ nguôi đắng cay

Người lính cũ ngồi nghe mưa đất lạ
Đếm sọc lòng theo từng giọt rơi nhanh
Anh và em hai giọng buồn ghép lại
Hát cho đời một khúc Tháng Tư đen./.

DũngKBC3119

*Nguồn: Internet eMail by **dũngkbc3119** chuyển*

*Đăng ngày thứ Tư, June 24/2026
tkd, Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*